

Ha nincs ló, jó a szamár is?
Az egyik leggyakrabban félreértett jelenet
2017.04.09.
Suhai György

A Király valóban megérkezett

Virágvasárnap van. Jézus kétezer évvel ezelőtt ezen a napon vonult be Jeruzsálembe, hogy elszenvedje a rá váró szörnyűséges kínhalált, amire Húsvétkor emlékezünk. Amikor azt olvassuk, hogy Jézus (harci ló helyett) szamáron vonul be Jeruzsálembe, akkor sokan arra gondolnak, hogy ezzel bizonyára azt akarta jelezni a sokaságnak, hogy ő békességet hozott és nem fegyvert (vagyis ő nem a rómaiakat akarta kiűzni). Ám, mi van akkor, ha Jézus ezzel első sorban azt akarta jelezni, hogy Ő "*Dávid fia*"-ként vonul be Jeruzsálembe, hogy helyreállítsa Dávid királyi uralmát a földön (vö. Ám 9:11-12, Apcsel 15:16)?

Dávidnak ugyanis szintén volt egy szamara (2 Sám 16:2)! Az ő fiát, Salamont is az ő szamarára (egészen pontosan az öszvérére, ami a ló és szamár keveréke) ültette, amikor királlyá akarta tenni őt (1 Kir 1:32-34, 38, 44)! Dávid és Isten egyik leghíresebb ÓSZ-i fia tehát egyszer már bevonult szamárháton Jeruzsálembe, a királlyá koronázásakor, hogy elfoglalja az őt megillető trónt, akit egy hangosan ünneplő tömeg kísért (1 Kir 1 :40). Ugyanez az esemény ismétlődik meg virágvasárnap: eljött Dávid és Isten várva várt Fia, aki ismét szamárháton vonul be Jeruzsálembe, egy ünneplő tömeg kíséretében, hogy királlyá koronáztassék és elfoglalja az őt megillető trónt, nem csupán Izráel, hanem az egész világ felett.

Míg az ÓSZ-et kevésbé ismerő rómaiak bizonyára nem igazán tudtak mit kezdeni ezzel a furcsa jelenettel, addig a Jézust éljenző zsidó tömegnek, úgy látszik, sikerült felismernie ezen ÓSZ-i "minta" (vagy előkép) megismétlődésének rendkívüli jelentőségét: "*Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön!*" - kiáltják (Mt 21:9), mellyel a 118. Zsoltárt idézik (mely zsoltárnak szintén óriási jelentősége volt a zsidók hitvilágában)¹.

Jézus tehát nem a római "mintát" követi (nem harci lovon vonul be), hanem az ÓSZ-i "mintát"! Jézus bevonulása nem kevésbé dicsőséges, mint Salamoné volt. Hiszen hogyan is adhatta volna meg annál jobban a módját Jézus az ő *királyi* bevonulásának, mint hogy éppen úgy (szamárháton) vonul be Jeruzsálembe, mint az ÓSZ-i üdvtörténet legdicsőségesebb királya (Salamon)? Jézus első sorban nem a rómaiaknak akart ezzel "üzenni", hanem az ő saját népének.

¹ Zsolt 118:25-26. Ez az utolsó zsoltárja a Páska alkalmával énekelt *Hallélnak* (dicséret gyűjtemény: 113-118. Zsoltár), melyet Jézus is énekelhetett a tanítványaival, amikor az utolsó (páska) vacsora végeztével „*dicséretet énekelve kimentek az olajfák hegyére*” (Mt 26:30) és úgy tűnik, hogy ugyanezt a zsoltárt fogjuk énekelni Jézus második eljövetelekor (a földre való „bevonulásakor”) is (Mt 23:39). A Zsoltár eredetileg Isten valamilyen nagy szabadító tette alkalmával született (Talán a templom vagy Jeruzsálem falainak újjáépítésekor, ld. ESV Study Bible).

Persze az is igaz, ahogy Máté is jelzi, hogy Jézus az Ő bevonulásáról szóló zakariási próféciaát teljesíti be és azért vonul be számárháton Jeruzsálembe:

Zak 9:9 Örülj nagyon, Sion leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Íme, jön neked **a te királyod**; igaz és **szabadító** ő; alázatos és számárháton ülő, azaz nőtény számárnak vehén.

Könnyen lehet, hogy Zakariás is éppen azért jövendölte meg azt, hogy *számárháton* fog bevonulni Jézus, mert ezzel is jelezni akarta, hogy a számárháton ülő Király nem más, mint *Dávid* várva várt *fia*. A számár nem is annyira Jézus alázatosságát jelzi (noha ez is része a prófeciának), hanem az ő, *dávidi királyoknak kijáró méltóságát és dicsőségét*².

Érdekes, hogy már az idős Jákób prófeciájában is úgy jelenik meg az eljövendő Messiás Király, mint akinek számara van (1 Móz 49:10-11). Bármilyen furcsán is hangzik számunkra, az ÓSZ-i időkben a számár *méltóságot és gazdagságot* jelölt, ld. Bír 5:10; 10:4; 2 Sám 16:2; 1 Kir 18:5. Tekintsük úgy, mintha a számár lett volna Jézus (és a dávidi királyok) „fekete mercédesze”.

De nézzük csak meg, hogy is folytatódik a zakariási prófécia:

Zak 9:10 És kivesztem a szekeret Efraimból és a lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harci kézivet is, és békességet hirdet a pogányoknak; **és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig.**

Ez pedig egy idézet a 72. Zsoltárból, mely Salamon, Dávid fia, dicsőséges uralmáról, vagyis Isten álma kibontakozásáról szól, mely így hangzik:

Zsolt 72:1-19 Salamoné/Salamonról. Isten, a te ítéletidet add a királynak, és a te igazságodat a király fiának. ² Hadd ítélje népedet igazsággal, és a te szegényeidet méltányossággal... ⁵ Féljenek téged, amíg a nap áll és a meddig a hold fénylik, nemzedékről nemzedékre... ⁸ **És uralkodjék egyik tengertől a másik tengerig, és a nagy folyamtól a föld határáig.** ⁹ Boruljanak le előtte a pusztalakók, és nyalják ellenségei a port. ¹⁰ Tarsis és a szigetek királyai hozzanak ajándékot; Seba és Szeba királyai adományyal járuljanak elé. ¹¹ **Hajoljanak meg előtte mind a királyok, és minden nemzet szolgáljon neki...** ¹⁷ Tartson neve mindörökké; viruljon neve, míg a nap lesz; **benne áldják magukat mind a nemzetek**, és magasztalják őt. ¹⁸ Áldott az Úr Isten, Izráelnek Istene, aki csudadolgokat cselekszik egyedül! ¹⁹ Áldott legyen az ő dicsőséges neve mindörökké, **és teljék be dicsőségével az egész föld.** Ámen! Ámen!

² Jézus idejében a római császár volt a nép „szabadítója”, tehát ez is jelzi, hogy itt valami az akkori társadalmi rendet felforgató esemény van kibontakozóban Jézus jeruzsálemi bevonulásával és kereszthalálával, ld. a prófécia folytatását!

Zakariás próféta könyve is ezzel a „jelenettel” zárul:

Zak 14:9 És az Úr lesz az egész föld királya, e napon egy Úr lesz, és a neve is egy.

Vagyis amikor a Messiás Király bevonul Jeruzsálembe, nem kevesebb történik, minthogy Dávid Fiaként elfoglalja az őt megillető trónt a világ (menny és a föld) felett, méghozzá az ő golgotai kereszthalála és halálból való feltámadása által (ld. Rm 1:4). Erre utal Jézus a missziói parancsban is és ezzel az örömhírral küldi ki az ő tanítványait a világba:

Mt 28:18-20 Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket

Jézus, mint új (utolsó) Ádám visszaszerezte (a Sátántól) azt az embernek szánt és ember által gyakorolt isteni uralmat a teremtett világ felett, amit Ádám annak idején átjárt az ördögnek (ld. az ördög szavait a kísértéstörténetben, Lk 4:6). Erről az uralomról zeng Dávid a 8. Zsoltárban, amit a Zsidókhoz írt levél is idéz Jézusra, mint tökéletes emberre, azaz Isten uralmának tökéletes képviselőjére alkalmazva (Zsid 2:5-9).

Jézus halála egyben a Király népének a bűn, lázadás és a Sátán (tehát nem a rómaiak) fogságából történő szabadulását is jelenti, az új szövetség vére által:

Zak 9:9, 11 igaz és **szabadító...** az én **veletek való szövetségem vérenek köszönhetően kiszabadítom foglyaidat** a kiszáradt veremből.

Miért szabadítja ki a Messiás az ő népét a bűn, halál és a Sátán fogságából? Mert a nép bűne (lelki rabsága) volt a legnagyobb akadálya Isten álma megvalósulásának! Ezt az akadályt kellett mindenek előtt elhárítani, hogy Isten népe végre képessé váljon arra, hogy Isten dicsőségét élje és tükrözze a világ felé, hogy így végre, a Zsolt 72:19-cel összhangban, valóban elkezdhessen betelni a föld Isten dicsőségével.

Miért vonult tehát be Jézus Jeruzsálembe?

1. Hogy megvívja a világtörténelem legnagyobb ütközetét és legyőzze Sátánt és seregét.

Zsid 2:14 hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt.

Kol 2:15 [Isten] Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vevén rajtuk a kereszten.

1 Jn 3:8 Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit megsemmisítse.

2. Hogy halála által kiszabadítsa népét a bűn, a halál és a Sátán rabságából.

Lk 4:18 Az Úr Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy **a foglyoknak szabadulást hirdessek** és a vakok szemeinek megnyílását, hogy **szabadon bocsássam a lesujtottakat,**

3. Hogy Dávid várva várt Fiakén királlyá koronáztassék, de nem Jeruzsáelmben, hanem a mennyben, hogy elfoglalja trónját az egész teremtett világ felett.

Zsid 8:1 A lényege pedig mindannak, amiket mondunk az, hogy olyan Főpapunk van, aki **a mennyei Felség királyi székének jobbára ült.**

Mt 28:18-20 Nekem adatott **minden hatalom** mennyen **és földön.**

Jézus tehát nem csak a mi "személyes" megváltónkként vonult be Jeruzsáelmben, hanem a menny és föld mindenható Királyaként is! Micsoda örömhír! A mi Megváltónk a Király, akinek nem csak a mi személyes lelki életünkre tud gondot viselni, hanem az életünk minden egyes apró részletét is a kezében tartja! Micsoda vigasztalás! Micsoda biztonság!